

ВМѢСТО ПРЕДГОВОРЪ

За изходна точка къмъ разглеждане нашето *Емиграционно дѣло* избрахъ *италианското*, защото между останалитѣ то е най-развито и най-характеристично.

За наша честь, и дума не може да става за сравнение между българската и италианска емиграции — било въ количественно или качествено отношения. Но което е по-важно — посредствения и дори безпрѣдметенъ характеръ на нашата емиграция, като чисто »социалъ-економическо« явление, изпѣква още отъ самото излагане сжщността на италианското емиграционно движение.

Ако се помжчихъ да изложатъ тия двѣ емиграции паралелно, то е защото, пристѣпвайки днесъ къмъ нови законодателни мѣрки за българската емиграция, нужно е да се види, какъ чуждитѣ по-опитни и по-модерни страни посрѣщатъ това явление, и какво собствено емиграционнитѣ органигации на тия послѣднитѣ могатъ да допринесатъ на *нашето* емиграционно дѣло.

Изученъ всестранно въпроса ще ни убѣди, че догдѣто въ страни като Италия и до прѣди неотдавна Германия, емиграционния въпросъ се налагаше като *проблема* и дори *политика*, — у насъ, бидейки положенъ на съвсѣмъ други основи, той изисква прѣдимно административни, полицейски мѣрки.

Не зная до колко съставителитѣ на нашия законъ за емиграцията (1908 г.) сж проучили на врѣмето причинитѣ по които емигриратъ българскитѣ селени, но отъ самия тоя законъ личи именно горѣпосочения характеръ на правителственното ни ста-